

Езра Паунд

ПИСМО ХАРИЈЕТИ МОНРО

Поезија мора бити писана “добро као проза“. Њен језик мора бити добар језик, који ни на који начин не одступа од говора осим већим интензитетом (тј. једноставношћу). Не сме бити књишких речи, перифраза, инверзија. Мора бити једноставан као најбоља Мопасанова проза, и строг као Стендалова.

Не сме бити уметака. Не речи које се расипају у ништа. Даровити не може достићи савршенство у сваком покушају, ово мора да буде једна НАМЕРА.

Ритам МОРА имати смисла. Не може бити само безбрижно отаљавање, независтан и без стварне везе са речима и смислом, тамти там тамти там та.

Не сме бити клишеа, устаљених фраза, журналистичких стереотипа. Једино бекство од тога је прецизност, резултат велике усредсређености на то што се пише. Тест писца је његова могућност да постигне ту усредсређеност и његова моћ да остане усредсређен док не дође до краја песме, имала она два или две стотине стихова.

Објективност и опет објективност, и израз: без робовања прошлости, без нејасних придева (као “трпак, склизак, мемљив“), без тенисонијанског говора, без ичега, ичега што не можеш у некој околности, у набоју неког осећања заиста рећи. Сваки литераризам, свака књишка реч, траћи делић читаочевог стрпљења, делић његовог поверења у твоју искреност. Када неко заиста осећа и мисли, он замуцкује у обичном говору; то је само плусак, празна запенушаност узбуђености писањем, или опијеност метром, тај пада толико лако - о, колико лако! - у говор књига и песама које је прочитао.

Језик је сачињен од конкретних ствари. Уопштени изрази и неконкретни термини су ствар лењости; они су говор, не уметност, не

стварање. Они су дејство ствари на писца, не креативни чин самог писца.

“Епитети“ су обично апстракције - мислим на оно што зову “епитетима“ у књигама о поезији. Једини придев који вреди користити је онај који је суштински за смисао тог места, не декоративни, накинђурени придев.

Олдингтон има своје повремене конкретизације, и зато је увек могуће да напише нешто добро. Поседује површинску спретност, велика и жалосна пукотина, а онда чврста тачка, прави центар, из које права ствар може нићи у сваком тренутку.

Флечер је праскав, блиставо искричав, праскав. Импресионистички темперамент. Створи напетост за трен ока.

Х.Д. и Вилијам К. Вилијамс су обоје боље опремљени емоцијама од Олдингтона, ал им недостаје површинска спретност. Да би створили стварно добре ствари треба им већа почивка.

Елиот је интелегентан, веома, али га не познајем довољно да бих могао ишта да предвидим.

...

(Одломак)

Напомена

Осим текстова који се налазе у овом избору, за разумавање имајизма неопходни су, чак и далеко важнији, текстови Езре Паунда, који се могу наћи у књизи *Како да читам* у преводу Милована Данојлића.